



LA ESQUELLA
DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l'Isle de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

REVISTA MISTICA.

Rebém noticias novas del célebre rector que s' ha immortalisat ab la qüestió del banch de Torms. Aquestas noticias nos arriban de Cògul, poble de la provincia de Lleyda, que Mossen Anton Torrellas (à) *Grabat del Penjoll*, va ilustrar també ab la seva presència.

Quan se trobava a Cògul lo que l' hi feya més mal al ull era l' mestre. «Mentres hi haja burros, diuen certs capellans, anirém a caball.» De consegüent los mestres son un destorb pels seus fins, y l' mestre de Cògul, a l' any 77 quan governava en Canovas, de bonas a primeras va ser acusat d' esperitista. Lo rector anà a trobar a més de 60 pares de família y a pesar de tot l' empenyo no pogué recullir més que 13 firmas de altres tants ignorants que no sabian lo que s' firmavan. A alguns avants de firmar, se l's prenia jurament davant d' un Sant Cristó y en presencia del Arcalde.

Per fortuna l' Inspector se pogué convence de la falsetat del expedient, y Mossen Torrellas (à) *Grabat del Penjoll* se quedà a la sotana entre las camas.

Y vejin lo que son las cosas: traslatat a Torms, mossen Torrellas no olvida a la gent de Cògul, sobre tot a las feligresas més vistosas, a las quals visita ab gran freqüencia. Lo vehinat de Cògul va obrint los ulls, y avuy pot dirse que ab tanta ensenyansa no hi ha un burro al poble: lo mestre ensenya ab las lletres y l' rector ab l' exemple.

Y a propòsit ¿Ahont han anat a parar los 125 duros que l' Ajuntament de Cògul va proporcionarli ab la condició de tornarlos quan cobrés del govern? ¿Es cert que s' han presentat uns comptes per l' istil dels de Juan Camándulas: aixó es: dos de sal y de sal dos, quatre; cinch de pá y de pá cinch, déu? ¿Es cert que dos ó tres advocats han examinat aquests comptes y no n' han pogut tréure l' aygua clara?

Voldriam que algú 'ns contestés per confondre als malcreyents de Cògul que s' figuran que

«Por dinero balla el cura
y por pan, si se lo dan.»

Es necessari que l's bisbes, los arquebisbes y l' Papa, si convé, augmentin l' ensenyansa que s' dona en los Seminaris, ab una nova assignatura. Se tracta de la *Química* aplicada a la religió. Y si l's sembla que la *Química* es massa científica, 'ns quedarem a mitj cami, contentantnos ab aplicarli l' art de la reposteria, pasteleria y confiteria.

La gloria del invent correspon a un catòlich valencí. Desde avuy ja no sols se confitarán las peras, las figas, las prunas y l's rabaquets, sinó també las ánimas. ¿Qué? ¿Se n' riuen? Donchs no sigan plagas y lleixin la fulla número 8 de una colecció que ab lo títol de *Hojas místicas*, acaba de publicar D. Joseph Martí, editor de la ciutat de las xufas. Diu aixís:

RECETA PARA CONFITAR ALMAS.

«Hágase grande acopio de paciencia, de conformidad con la voluntad de Dios, y de una total renunciación en sus manos. Tómese una calderita de purísima conciencia, y si está empañada, échesele un poco de vinagre y sal de propio conocimiento; y con un estropajo de diligente exámen, dénsese unas cuantas vueltas, y estregándola muy bien, arrójese aquel poco de suciedad, y límpiese con la gracia sacramental. Y para que no vuelva a empañarse, pásesele muchas veces un paño de firme propósito, hecho lo cual, se procederá del modo siguiente:

«Echense en la calderita las tres cosas sobredichas, que de antemano deben estar prevenidas; añádase en igual cantidad el azúcar de la confianza en la bondad, de Dios y otra porción crecida de dulcísima mansedumbre (esta se halla en abundancia en la drogueria de la VITA CRISTI); añádase buena cantidad de agua de doloroso llanto, y un poco de temor santo, esto con moderación.

«Junto todo, y así dispuesto, póngase la calderita sobre unos hierros de prudente disimulo; y arrímese al calor del fuego de amor de Dios, y cúbrase la brasa con ceniza de verdadera humildad; porque si el fuego es muy activo y no está cubierto, suele tener unas subidas que todo lo derraman y echan a perder. Añádase a todo esto una porción de diligente cuidado, sin medida (pues por mucho que este sea no daña); y con una cucharita de virtuosos afectos, váyase revolviendo, ya de una, ya de otra parte, con mucha frecuencia, apartando la espumilla de la presunción y demás moticas que van subiendo. Cuando ya todo esté bien desleído, tómese la calderita (no con las manos desnudas, pues tendrá algun mal sabor, sino búsquese un paño de acertado consejo, y siempre que la haya de mover sírvase de él), y cuélese en un lienzo muy delgado de rectísima intención, sobre un plato lleno de sencilla ingenuidad; y en vuelta el alma con una hermosa tela del deseo por la gloria de Dios, se pondrá en aquel baño que tiene ya colado y como clarificado. Todo lo cual junto, se volverá a la calderita, la que se asegurará para que no vaguee; y para que transpire el fuego, póngase de una parte una cuña de negación del propio juicio; y de la otra, de negación de la propia voluntad.

«Asegurada del modo ya dicho, déjese al fuego de la adversidad, mas no se añada leña de rigores, fortalezas y trabajos buscados de intento; basta el fuego que enciende el mundo, el demonio y la carne. Quizá cuando levante el hervor moverá grande ruido y alboroto; entonces son menester tres cosas: 1.ª Rociarlo sin parar con unas gotas de agua de continuo recurso a Dios. 2.ª Echar unos granos de magnánima fortaleza. 3.ª Echar una media colmada de caridad con el prójimo de la más refinada (esta se hallará en lo oficina de la Cruz).

«Todo esto hecho, póngase sobre la calderita una cobertera de oportuno silencio; y déjese que vaya hirviendo al fuego de las tribulaciones de la presente vida, y que poco a poco se vaya apaciguando, dulcificando y confitando, hasta que tengan un punto de perfección tal, que agrade al Dueño que la ha de comer.»

¿Qué tal? ¿Los ha agradat?

Donchs mirin, llegint lo que precedeix, han guanyat sense saberho ¡CENT DIAS D' INDULGENCIA! Potser alguns dels lectors de l' *ESQUELLA DE LA TORRATXA* m' deurán la salvació eterna, pel mer fet de haverlos donat ocasió de llegir la recepta per confitar ánimas.

L' arquebisbe de Valencia ha concedit aquesta gracia que per fortuna recau sobre una fulla *graciosísima*. Diguin que si aquest arquebisbe arriba a llegir *El Arsenal de la Devoción*, concedeix tal ratxada de indulgencias, que al Purgatori han de quebrar per falta d' ánimas consumibles.

P. DEL O.

L' ANGELETA.

A MON AMICH P. C.

Casi universal (no més l' hi faltava l' casi) era la fama que havian alcansat las cocas de Rocanegra, petit poble que té estació en la linea del Nort. En aquell poble solzament hi havia un pastisser que n' fes y sa filla Angeleta anava a l' estació a vendrelas.

No passava tren que no n' saltessin una cinquantena de passajers a comprarne.

Quan no s' venian cocas lo tren feya de paro un minut; pero desde que l' Angeleta s' presentà allí ab la panera sota l' brás, no hi hagué altre remey que ferlo de 5 minuts, y encare moltos cops no bastavan pera poder comprar cocas tots los que n' volian.

Algú dirá:—¿Bé, qué tenían de particular que s' en venian tantas?—Las cocas, res: eran com las de Montblanch, Vendrell y Vilafranca; pero la cocaire?... la cocaire si que tenía de particular. ¿Quina mossal! Quan va succehir lo que valga a contar tenía divuit anys; pero molt ben empleats. Alteta y proporcionada, ab uns ulls que... ¿Vostés coneixen a la Paca? ¿S' han ficat ab los seus ulls? Donchs aquests al costat d' aquells son... res... cerillas de quarto l' pam. Lo nás era lo més perfecte que hi vist. ¡Y aixó que n' he vist moltos de nassos! Pero cap com lo d' aquella mossal. Era tant bonich, que no vull creure que fos fet com los altres. Si coneixes algú que hagués estat en lo cel, l' hi preguntaria si entre l's serafins de la Cort celestial n' hi ha algun de desnassat. No pot esser d' altra manera: per mi Déu va triar lo serafi més idem per la part del nás y va arrencarli per plantarlo sota l's ulls de l' Angeleta.

Voldria continuar detallant las gracias d' aquell portentoso venedor de cocas, pero no puch. Altras vegadas ho he intentat y tampoch he lograt passar endavant. Quan tracto de ferho, ab l' imaginació m' traslado a l' estació de Rocanegra; m' sembla veure aquell conjunt de cayas titonerias, perdo l' oremus y no m' queda altre remey que girar full.

Ab los sis anys que feya que l' Angeleta venia cocas ¡si n' devia haver sentit de piropos dels moltos passajers que baixavan del tren pera comprarn' hi! Es dir pera comprarne... pera estar aprop d' ella, tocarli la mà al pagar, rebre una mirada que acabat uo se la po-

dian treure del wagó durant lo viatge y... total, res.

Lo mes de Desembre estava de tornó: presidia las borrascosas sessions de la temperatura; concedia l'exercici de sas funcions al fret, a la pluja y a la neu y 'ns feya bufar los dits.

Los encontorns de Rocanegra estavan tots nevats. Fins en lo poble las teuladas de las casas semblava que linguessen empenyo en fer cambiar l'adjetiu de la Roca...

En l'estació s'hi gelavan los empleats y l'Angeleta.

En los dias de molt de fret l'Angeleta no anava a la estació; pero aquell dia una veu interior l'hi deya «vés!» y cregué a la veu.

Un xiulet prolongat va anunciar la proximitat del tren y un instant després aquest parava en la estació de Rocanegra. Solzament un passatger va saltar: un jove de figura simpática, que s'hi dirigí a l'Angeleta, l'hi comprà unas quantas cocas y

—Quin fret deu tenir! l'hi digué.

—No molt.

—Com se diu?

—Angeleta.

—Creuria que per...

No pogué acabar. La campana tocà 'ls tres cops, lo conductor feu sentir lo pito, la màquina xiulá y pocs moments després lo tren s'havia perdut de vista...

L'Angeleta encare estava parada en l'andén de la estació, seguint ab la mirada la direcció que 'l tren havia pres: sa cara estava blanca com la neu que la rodejava y en sos ulls brillavan dos llàgrimas. Potser no 'l veurá may més! exclamà.

¡Pobre Angeleta! Lo tren se l'hi emportava 'l cor.

Havian trascorregut quatre mesos. En Ricardo vivia a Barcelona. Los seus amichs lo trobavan desconegut. ¡Avants tan alegre y llavors tan trist! ¿Que té? 's preguntavan y cap d'ells podia endevinarho. Ell may havia dit a ningú que estimés a l'Angeleta. Molts cops havia pensat anar a Rocanegra. —Pero qué 'n treure? 's deya. ¡De segur que l'Angeleta ni 's va ficsar en mi, ni sab quina cara tinc!

Pero un dia determinà anarhi.

En la estació de Rocanegra no hi havia l'Angeleta. —¿Que s'ha fet d'aquella noya que venia cocas? preguntà a un empleat.

—Escolti ¿sent?

Y 'l trist só de las campanas del poble l'hi arribà a l'ànima.

—¿Morta?

—¡Ahir a la nit! ¡Si sabia quant ha suferit! ¡Pobra noya! Deu fer cosa de cinch mesos va passar en un tren un passatger que fou l'únic que baixà pera comprar cocas. Desde llavors una tristesa gran s'apoderà d'ella, acabà per perdre la rahó y ahir...

Al dia següent, al altre y al altre, 'ls habitants de Rocanegra, del matí fins a la nit, veyan al pobre Ricardo agenollat sobre la tomba de l'Angeleta. Pochs dias després ja no se l'hi veyà; pero també s'estava en lo cementiri. Avants plorava damunt, llavors reposava al costat de sa estimada.

En la estació de Rocanegra lo tren torna a parar solzament un minut. ¿Que hi farien los passatgers? Ningú 's recorda de que en aquella estació una noya molt bonica hi venia cocas.

En lo mateix dia y hora que 'n Ricardo feya 'l disbarat de morir-se, la seva raspa de Barcelona regirant calaixos trobà sis cocas. Encare que secas, no hi feren poca festa ella y l'assistent d'un tinent d'infanteria que vivia en lo quart pis!

B. O.

NOTAS DE MÚSICA.

Dissapte passat, *Linda Chamounix* al Liceo y *Linda de Chamounix* al Retiro. ¿Cóm arreglarho?

Sembla talment que las empreses obrin no ab l'afany de complaure al públich y de fer bon calaix, sinó ab l'idea de perjudicar-se, fent-se una competencia cega y desesperada fins al extrem de posar las mateixas obras lo mateix dia.

En l'impossibilitat de quedar bé ab tothom, vaig pregar a un amich meu molt imparcial, que m'enviés quatre notas respecte al Liceo, quedantme jo al Retiro, perque, com que visch al Ensanche y 'l dissapte hi havia molt fanch, ho tinc més avinent.

Veus aquí 'l telégrama del meu amich.

Linda Liceo, bé. La Torressella admirable. (Me 'n faig carrech; es de lo milloret que tenen a la Casa gran). Molta correcció y agilitat en lo cant. En lo duo ab lo marquès brillant y en lo rondó plena de sentiment. Eva Treves no estava de filis, ni de véu. Semblava la seva patrona 'l dia que la van treure del paradís perque... no cantava bé.

Tenor Engel demostrant bon gust y talent. Idem Pan-

dolfini, é idem en Vidal. (També ho creyem: lo que es aquest may falla.)

Marqués a carrech del aficionat D. Joseph Parera. Com a aficionat treu fabas de olla. Empresa deu agrairli favor. (1)

Conjunt: un dels millors que s'han obtingut en la present temporada. Mestre Mancinelli mereix aplausos.

Aixis s'expressa 'l meu amich, y veig ab gust que aquesta opinió vé confirmada per la premsa local.

Are entro jo:

La *Linda de Chamounix* es d'entre las óperas que s'han posat al Retiro, una de las que han obtingut millor conjunt. Ja saben qu'és una ópera de factura vella, plena d'arias, ab un duo a cada acte, una plegaria aixis que 's puga y 'l obligat concertant. Aixis y tot es una de las produccions més frescas y originals de Donizzetti.

La de Sanctis enrogullada com sempre. Creguim *niña, voi devele riposare*. ¡Vostè ray qu'és marquesa y canta per gust! —La Paolicchi feta una monada ab lo traje de Pierrotte, canta ab tots los ets y ults y ab la delicadesa y bon gust que tothom l'hi reconeix son sentimental paper. —En Fattorini desde que s'alimenta bé (ell aixis ho diu) de veras té més véu, y com lo demés ja ho posseixeix tot, ja poden figurarse quin Carlos més aficionat faria. —En Ponsini (Majá) en algun tros a gran altura. L'Almazán y en Leoni y en Masip regularets.

Hi esperat al últim per parlar del venerable mestre Porcell encarregat per galanteria del paper de Marqués. ¡Qui l'hi havia de dir, pobre vellet, que a vuitanta dos anys encare seria festejat y sentiria aplausos! Y a fe que 'n mereixia.

Un senyor de davant meu plorava recordantse de vint anys enrera quan en los *Camps Eliseos*, aquell caricato, company de 'n Clavé, feya *Il ritorno di Columela, Crispino e la Comare, Pipelet* y tantas altrás produccions que tants triunfos l'hi valian.

Mestre, desde las columnas d'aquest periódich sempre festiu, menos are, 't saluda ton admirador.

FREDELICO.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

La novedat de la senmana ha sigut per nosaltres, catalans, l'estreno de la joguina en tres actes *«Com l'anell al dit»* de D. Joaquim Riera y Bertrán, en lo *Teatro Romea*. ¡S'estranyan que hi haja joguinas en tres actes? Donchs sapigan que 'ls autors francesos ne fan ab cinch y no desdihuen. Joguina (l'mateix nom ho indica) es lo que serveix per entretenir, per fer passar un rato agradablement, y aixó es lo que deu haverse proposat l'autor de *«Com l'anell al dit»* des- arrollant una acció molt senzilla, qual desenllás se preveu de sobras; pero com lo esencial en aquestas obras no es interessar, no tenim inconvenient en disculpar al autor de que no interessi.

Los personatjes, especialment lo pare (Sr. Fontova), son poch naturals y un xich assainetats; pero tampoch per aixó l'hi farem un carrech, atenent a l'indole de la producció. Estem cansats de veure tipos tant arbitraris com los de l'obra del Sr. Riera, en celebrats *vaudevilles* francesos, y aixó que l'autor de alguns dels més aplaudits, M. Labiche, forma part de la Academia.

L'obra distreu y fa riure, y per consegüent logra lo que l'autor devia proposarse. Hi ha en ella abundancia de xistes y algunas situacions molt cómicas. Las ganyotas del Sr. Fontova pels efectes que produheixen equivalen a xistes. Nos hi sobran alguns retruchs y jochs de paraulas massa artificiosos, y estem conformes ab los que han dit que si s'escurressen alguns parlaments y sobre tot alguns monòlegs, l'acció quedaria més desembrassada y aumentaria l'efecte.

L'execució bona: en Fontova té rasgos inimitables que l'colocan a la altura dels millors actors cómichs que hem tingut ocasió de veure. En Fuentes molt bé, encare que recorda una mica 'l *Coixet de Cura de moro*. L'Isern molt acertat. Y la senyoreta Fontova fent cada dia nous progressos. L'autor va ser cridat algunas vegadas a l'escena.

Fora d'aquest estreno poca cosa més han donat los teatros durant la senmana. No parlem de las funcions de ignocents, que ab ben pocas variants consisten sempre ab lo mateix.

Al Liceo ensejan *Roberto il Diavolo*: al Retiro dilluns en Bachs y dimecras la simpática Paolicchi van celebrar lo seu benefici. Ja 'ls ne parlaré en *Frederico*. —Dilluns va donar lo seu la característica Sra. Mirambell, fent dos singlots. Vull dir que va posar *Lo punt de las donas* y *Lo cantadó*, singlots de 'n Pitarrá que encare fan riure. ¡Quina diferencia entre aquestas obras tan rioleras y 'ls dramas que are produheix lo *Mestre en Gay saber* en Frederich Soler! No obstant tinc noticia de que molt aviat nos donarà 'a coneixe una comedia.

(1) En Parera per forsa ha de servir. ¿Cóm no ha de fer de caricato ell que ademés fa caricaturas?

—Al *Circo barcelonés* ha debutat la gimnasta senyoreta Adela y al *Circo ecuestre*, *Donna Juanita* està a punt d'ensenyar las camas per la setantésima vegada.

Aquest dia al *Principal* una pagesa que acabava de veure la màgia, 's quedava seguda en lo puesto, ab un pam de boca oberta, sense donarse compte de lo que acabava de presenciar.

—Vaja, aném a dormir, va dirli 'l seu marit: semblas la *Redoma encantada*.

N. N. N.

!!!LA GROSSA!!! (1)

No hi ha sort de loteria que porti tanta alegria com la grossa de Nadal: si no fós perque... diria qu'és una *mono-mania* que 's va fent universal.

¡Oh la grossa! Es la esperanza de felicitat que alcanza a tothom sens distinció, rebent de mils la alabansa que somriuen ab confiança tot somiant un temps milló.

Desde 'l rich que ja 'n té massa al pobre que treballa passa tenen lo mateix desvel: tots de diners a la cassa ab té que 'ls límits traspassa compran décims... ¡foli anhel!

L'errant a la ventura, buscant fortuna segura, sense treballar, no viu y 'ls seus recursos apura: interessà un nap procura perque diu que 'l cor l'hi diu.

L'altre, acomodat, se lleva y ab deliri que 'l subleva en varios va interessant: aquell diners enmatlleja per bitllets... y a casa seva per pá l'están esperant.

A uns quants l'afany insinúa que prenent un cap y qua potser la grossa 'ls vindrá: algun d'anguina ja sua perque ni cuita ni crúa, confia que sortirà.

Números baixos molts trian; bastants ab ceros confian ó buscan números alts. Uns de rengia altres voldrian y tots plegats se refian de la sort... y están malalts.

Es desgracia verdadera tal frenética fatiera que a tothom té preocupat. ¡De quina certa manera de la sort corre al darrera nostre pobra societat!

Encega's per fer fortuna trobem ocasió oportuna per formar munts d'ilusions que arriban fins a la Lluna: la miseria 'ns importuna: veyem rals per tots cantons.

Ja han rifat! ¡sort malhaurada! Ab resignació forçada quedem contents y enganvats ab la bossa un xich buidada y la grossa al coll penjada... ¡Nosaltres quedem rifats!

PEPET DEL CARBIL.

ESQUELLOTS.

Senyor Cabot, que siga l'enhorabona: ja 'l tenim primer tinent d'arcalde: consti que me 'n alegro molt.

Fugi, home, no 's torni roig, que vostè mereix aixó y molt més.

L'únic que sento es que l'hi hajan conferit la vara del Sr. Casas. Ignoro si serà cert; pero hi sentit a dir que té 'l punyó mo't gastat... per l'ús.

Are, Sr. Cabot, recordis qu'és esquerrà y que té obligació de caminar més depressa que D. Francisco. No hi fa res que l'estaloni. Jo crech que precisament per aixó se l'ha nomenat.

Oh y que va tenir 34 vots.

Tants com quartos una pesseta.

(1) Aquesta composició havia de publicarse la senmana passada, haventho impedit l'excés de original.

Lo bisbe ha visitat la seva vila natal, Arenys de mar.

La visita va donar lloch a una sèrie de funcions religioses y a un pisolavis de cal Ample, religiós també. Figürinse si ho seria, que fins va servirlo la fonda de la Providencia de Caldetas.

A las postres de segur que no havian de faltarhi *ánimas confitadas*, segons la recepta de Valencia.

Diu lo *Diluvio* qu' en Rius y Taulet es molt amich dels seus amichs.

Proba al canto: lo Sr. Casas, intim amich seu, sacrificat al Sr. Cabot.

Un'altra proba: lo Sr. Michel que ja té la vara en capella.

Tercera proba: lo gran elector Sr. Cebrian que està a punt de quedar-se com lo célebre gall de Moron.

Decididament, D. Francisco es molt amich dels seus amichs.

Quan corra un temporal, los seus amichs s' abressan ab ell y D. Francisco 'ls acompanya disimuladament fins a la borda del barco y 'ls tira a l' aygua.

«¿Qué es esto?»

—Un amigo al agua puede el baile continuar.»

Fa pocs dies que 'l bisbe d' Avila assistia a la fàbrica de xocolate de D. Matias Lopez (Escorial) a be-nehir una màquina de vapor de 100 caballs de forsa, capàs de produhir diariament 40.000 lliuras de xocolate.

Ab tal motiu va pronunciar una arenga encaminada a patentisar l' armonia qu' existeix entre 'ls adelantos de la industria y la religió.

Si senyors, la religió pot arribar a ser un gran element industrial.

Lo dia que s' utilisin los capellans com a forsa motris.

L' Ajuntament suposo que deu tenir una comissió de obras, encarregada d' expedir permisos per la colocació de aparadors.

Donchs no seria mal que algú de la tal comissió passés pel carrer de Trafalgar, y en una casa (no recordo 'l número) situada prop de l' estació de la tranvia de Sant Andréu, hi veura un aparador atravesat que adelanta uns dos pams sobre l' acera, molt apropiat per rompre la crisma.

Aquest aparador té no més que una ventallja: la de ser de un dentista.

De manera que si al topar se trenca las dents, no tenen més que pujar al pis y 'ls farán una dentadura nova.

L' altre dia un municipal encarregat de procurar que tothom compleixi las ordenansas, se reya de un pobre cego que havia topat ab lo tal aparador.

¡Y quin tip de riure va ferse 'l tal municipal!

Encare are, sempre que ho conta, riu.

Naturalment, es tant bonich veure un cego que refiat de que l' acera està desembrassada, s' acostia pás a pás y presenciar com s' estabellat...

A un municipal aixisse 'l ascendeix a cabo.

O bé se 'l nombra conserje de l' escola de cegos.

Un escriptor de Paris s' ha entretingut a contar las vegadas que alguns artistes de aquella capital han comés crims sobre las taulas ó sigut víctimas de atropellos.

A l' actris Maria Laurent se l' hi han mort 44.500 fills.

La senyoreta Patry ha sigut violada 17.000 vegadas.

Lia Felix no més que 16.000.

Taillade ha perpetrat 29.000 assassinats y envenenaments.

Dumaine ha rebut 38.000 punyaladas.

Laray ha pegat 19.000 punyaladas en diversos pits.

Y Mlle. Julien, novicia encare en la carrera, ha begut ja 1.600 vegadas en la copa del crim y de la venjansa.

Admirinse, assombrinse... De genolls tothom davant de l' erudició de *La Vanguardia*.

Referintse al actual arcalde de Gracia, deya aquest dia:

«Esta es la mision que tiene el actual alcalde, capacidad académica, y no alcalde botarate, como tantos parecidos al del drama de Calderon.»

De manera que 'l famós Alcalde de Zalamea es un botarate, un ximplet, un home sense sanderi.

Després de tot, potser tinga rahó.

Com que l' arcalde de Zalamea no feya votar als morts!

Un pobre dependent de comers, que tenia una parti-

cipació en lo número 38.608, avants del sorteig se la va vendre

Y al veure que aquell número havia tret la grossa, va caure malalt de gravetat.

Una pobre dona al saber que havia tret la grossa, tambe va caure malalta de una afecció al cor.

La rifa va tocarla al cor.

Moralitat: tots los extrems son dolents.

Mal si tréus, mal si no tréus.

Lo millor es no comprar bitllets.

Entre pescadors:

—Jo un dia vaig treure de l' aygua un llús que pesava dos arrobas.

—¿Ab la canya?

—Si senyor, ab la canya.

—Si qu' es estrany.

—Mes estrany es lo que 'm va passar a mi.

—¿Qué 't va passar?

—Jo vaig treure un llobarro, y lo més xocant es que era fregit de fresch.

QUÈNTOS.

Conversa pescada al vol:

—¿Sabs en Matias?

—¿Qué l' hi ha succehit?

—Que s' ha mort.

—Sempre ho havia cregut que acabaria aixís.

Hi havia un autor dramàtic molt poch aficionat a presenciar los estrenos de las obras dels seus companys.

—¿Y aixó? l' hi preguntavan.

—Que vols que 't diga: si l' obra es dolenta 'm fastidia y si es bona 'm fastidia molt més encare.

Un minyó tronat va treure una rifa, y desde llavors vesteix com un senyor.

—Noy, l' hi diu un antich company seu de glories é infortunis: estás fet tot un senyor; pero permet que 't observi una cosa.

—Digas.

—Dús dos ó tres tacas a la livita.

—Permetme que 't digui una cosa també.

—Digas.

—Voldria no equivocarme; pero 'm sembla que portas una livita dessota de las tacas.

Un xavalet de set o vuyt anys, mentres lo barber l' arrapava, deya:

—Mes curt, més curt...

—Pero ¿perqué vols que te l' escursi més?

—Perque quan nos barallem ab en Lluís jo puga agafarlo pels cabells y ell no puga agafarmhi a mi.

En una llibreria hi havia un cartell anunciant una novela titulada *La mujer adúltera*.

Y una nena que donava la mà al seu pare, va preguntarli:

—Papá, ¿qué vol dir aixó de *mujer adúltera*?

Lo pare fentla seguir vivament.

—Aném, filla, aném: ja ho sabrás quant serás gran.

Un senyor té uns ulls de poll tant tremendos, y pateix tant dels péus, que un dia trepitja una botina que havia deixat per allà terra perquè l' hi duguessin a collustrar, y exclama:

—Vatua 'l dimoni... Home vaji ab cuidado.

Era tal la seva aprensió que 's creya que algú l' havia trepitjat.

Un pobre escriptor molt tronat al sortir de Cal Afarta pobres se topa ab un amich que l' hi pregunta:

—Aquí menjás, infelis?

—Molt rarament.

Fa un sospir y cambiant de tò, anyadeix:

—Sempre que puch menjar.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Prima Total, ja 't dich jo que he sigut ben desgraciad!
De mí ningú té pietat,
ningú 'm té per home bó:
jo que hi correigut tant dos
y dos invers hi he tingut,
are estich ben abatut!
¡Ni un moment tinch de repós!

SIMON DE SEDRUOL.

II.

A un negociant de primera

vareig dirli molt formal:

—Mestre, que sou de Tota?

Y 'm va dir.—Dos: de Tercera

DOS COMPANYS

MUDANSA.

En Tot ab ó ahir digué
sent a casa de 'n Cipria
que D. Manel Moliné
treballa bé al tot ab a

RAMON ROMANISQUIS

ANAGRAMA.

Una noya molt total
en una total s' estava,
y esperverada cridava:
—Arriba tot... Vaig a dalt.

J. M. F. DE PETITS.

TRENCA-CLOSCAS.

FALSA.

Formar ab aquestas lletres lo nom de un poble de Catalunya.

P. B. DE A.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1.—Una lletra.
5 4.—Nota musical.
8 6 5.—Apelido.
5 6 7 8.—Idem.
3 1 5 6 1.—Nom de dona.
1 5 3 1 5 6.—Enser casulá.
1 3 4 5 6 7 1.—Part del mon.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Apelido catalá.

MARIETA N. Y C.^a

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal: una consonant.—Segona: una cosa que fa de mal rebre.—Tercera: nom de una dona.—Quarta: part del cos.—Quinta: vocal.

CROSPIS.

GEROGLIFICH.

VO.
D. AL
PP PPP
ant
P P
K

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.—Ta-rra-go-na.
2. Id. 2.—Neu-las.
3. MUDANSA.—Pa -Pare-Pari-Paro.
4. SINONIMIA.—Copa.
5. ROMBO.—
C
N A P
C A P E LL
P E LL
LL
6. TRENCA-CLOSCAS.—La Sila fa mido.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Lisandro.
8. GEROGLIFICH.—Per ossos Russia.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPIGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUIATS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totes las fortunas. Dibutxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintes y elegants, tamanyos de totes classes y preus baratissims, desde 11/2 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convencerán que no exagerem.

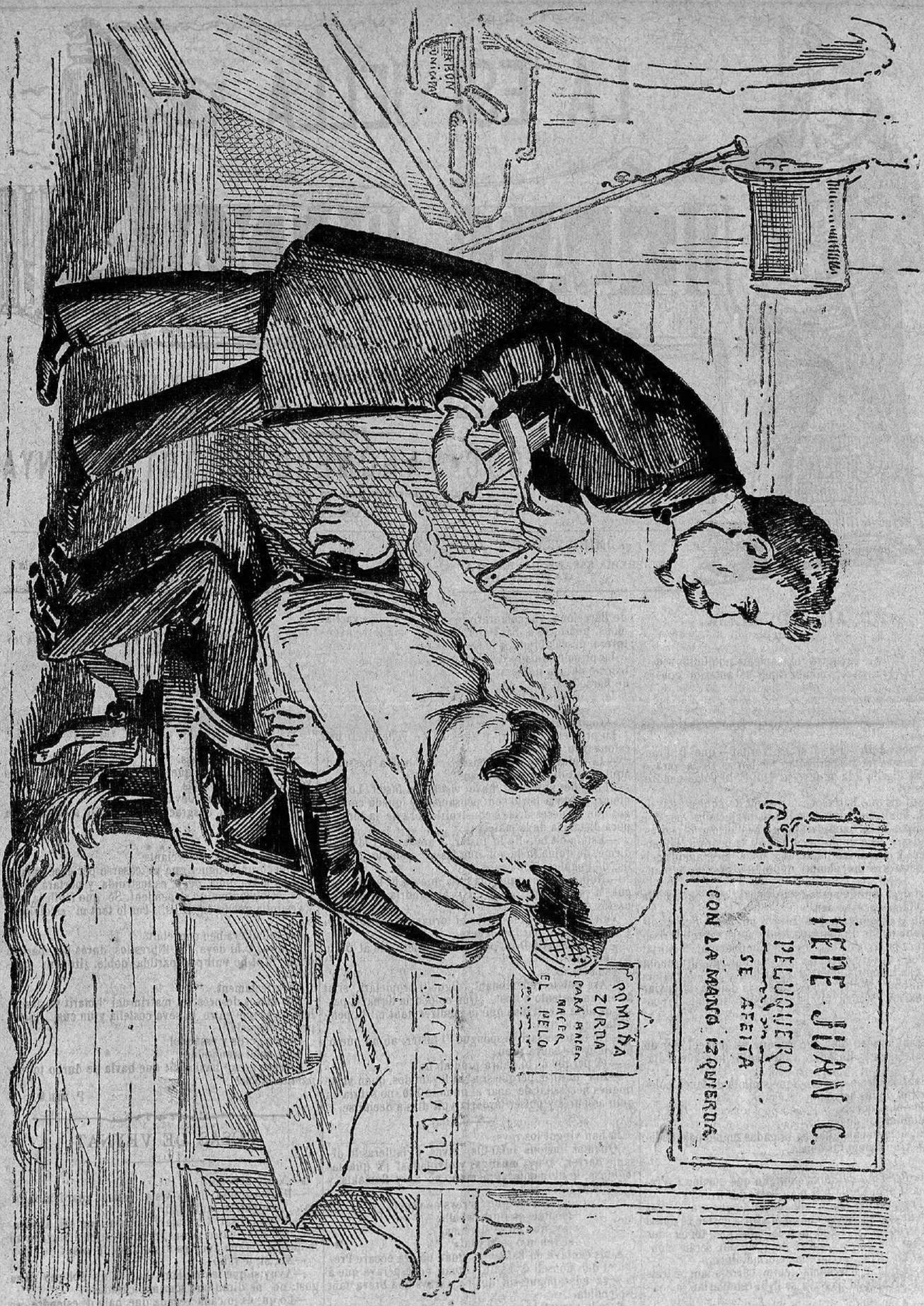
VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS.

Gran colleccion de obras de lujo y económicas, ilustradas con preciosas láminas en negro y colores, elegantemente encuadernadas.—Precios desde 2 reales en adelante.—Libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

UN BARBEÉ ESQUERRA.



—Alsa, que ja l'hi tenim una patilla a terra, y 1 altra ensaltonada.